

«Licensing beggars in Spain», de John Bagnold Burgess.

Sevilla, 1877. Aquest llenç magnífic del pintor [John Bagnold Burgess](#) retrata una oficina estatal de concessió de llicències per a captaires, una autorització administrativa, d'[origen](#) medieval, estipulada per a l'exercici legal de l'*ofici* de pidolaire a l'[Espanya del Dinou](#). El vaig poder contemplar [en viu](#), a Castelló! -fenomen paranormal- el proppassat dissabte. Un magistrat apoltronat, acartronat i estirat com un fus, assistit per un escrivà, i custodiats tots dos per un mossèn malfiat, expedeixen o deneguen cèdules de captiri a vells, invàlids, famílies famolenques, orfes, desnonats, folls... Desesperats, desencantats, desarrelats, marginats. Són [els expulsats](#) de la societat. Ben salpebrada d'*esperpento* ibèric (fixeu-vos en l'acrobàcia del gosset), l'escena copsada és una encarnació formidable de la més negra Pell de Brau, vànova d'un Estat tolit i capdavanter en la producció de [morralla](#) i [sangoneres](#), i alerta que no m'estic referint ara a la pobra gent que fa cua per a obtenir el cobejat i miserable permís d'acapte.

Alguns espectadors també entrem al llenç fent cua. Als meus ulls, a més d'encarnació, hi ha al·legoria perquè hi ha [fora de camp i el·lipsi](#), un assaig de les absències espacials i temporals: la cua que endevinem més enllà del llindar de la porta d'aquest despatx del segle XIX serpenteja, s'allarga immisericorde i, en un *flash-forward*, arriba inalterada fins a les nostres oficines de [parats del XXI](#). Les lleis de dependència o de submissió, segons com, i també els àngels custodis, potser són avui una mica més sofisticats i aparents, però el corcò és el mateix. Llindar enllà, els patiments i les decepcions fan sempre una cua llarguíssima i immesurable. Fins a quin punt pot ser domesticada una anaconda famolenca? Proposta de tesi per a la Universidad de Sevilla: «*Del Estado-Nación al Estado-Jaula*». No cal que ara baixi a l'infern, perquè el foc comença a socarrar també els turmells dels qui les passem putes per a finançar-nos el luxe (?) d'Internet. Torne a l'al·legoria... Simplement, de la vostra nòmina digueu-ne llicència i, cas de no tenir-ne (perquè ja sou dependents/desperats oficials), recordeu aquest llenç quan aneu a pidolar al banc l'almoïna inajornable: crèdit. Cert: per demanar-lo no et claven a la presó, com passava al XIX. Una sort! Només et miren com un delinqüent. [Certa premsa](#) usa les mateixes ulleres. Tot un símptoma: parlen de «*reinserció*» dels treballadors parats, com si foren criminals, quan la deontologia periodística recomana dir-ne «*recol·locació*».

Dels ous de les sangoneres

Una història real. Em conta K. que el seu avi se'n va cinc dies a Canàries per només 500 euros -pensió completa- gràcies als [ajuts](#) de l'[Imsero](#). La gent gran s'ho mereix, em dic. De sobte, K. m'amolla que el seu avi rep una pensió de 2.000 euros mensuals... Redell! S'ho mereix? No és una pensió completa..., això és una pensió pletòrica! Com encaixen aquests *viatges socials* amb la [sistemàtica](#) violació de la [Llei de Dependència](#) i el [menyspreu](#) del Govern de Camps? Espanya, un paradís [per a vells](#) -i rics.

«El desesperat», d'Ovidi Montllor